

en a n d e n Overgangstid! — Latter). Hvad det angaaer, at vi have været mindre imødekommende med Hensyn til den ærede Finantsminister, som han bemærkede, saa maa jeg virkelig aldeles appellere til de ærede Medlemmer for Kjøbenhavns Amts 5te (B. Christensen) og fra Frederiksfund (Rottwitt); thi jeg troer Ingen af de samtlige tidligere Finantsudvalgs-Medlemmer og senere af de 12 Herrer skal være mere istand til at bevidne den Imødekommen, som vi, i Betragtning af Overgangstiden, have bestræbt os for at vise, og for Fredens Vedligeholdelses Skyld, ja, jeg troer, at der næsten er gjort Mere, end man kan forlange af Forretningsfolk. Naar nu det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds paa eengang og, det tør jeg sige, uden at have anført en eneste Grund derfor, frafalder Alt, hvad han har vedtaget, med Undtagelse af Toldbobygningerne, saa siger jeg — og det gjør jeg frit det hele ærede Thing opmærksomt paa —, at det er en farlig Tilstand for Chefen for et stort politisk Parti, at slutte et saa ømt Fostbroderskab med den ærede Finantsminister (Stærk Hysen og stærk Hør!), idet det umuliggjør den fornødne Opposition imod Pengebevillinger, som maa finde Sted. Der kan finde det bedste Forhold Sted, man kan være politisk enig; men en vis Opposition mod Ministeriets Pengesørgørelser maa der være, og den er bortfalden fra vor ærede Collegas Side, forsaavidt Finantsministeriets Budget vedkommer (Finantsministeren: Maa jeg bede om Ordet?). Det var blot denne Sagens Stilling, jeg vilde tage mig den Frihed at gjøre opmærksom paa; jeg har al mulig Agtelse for vor ærede Collega i Finantsager, men jeg kan ikke Andet end henstille til hans nærmere Overveelse, hvorvidt det virkelig er den rette Maade at tage en Sag paa, Punkt for Punkt at fragaar, hvad man tidligere har vedtaget (Hør!).

Formanden: Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds har Ordet for at gjøre en personlig Bemærkning.

B. Christensen: Jeg skal blot med to Ord bemærke, at det aldrig skal bedrøve mig, om den ærede Rigsdagsmand, der sidst satte sig, ikke maatte være enig i eller maatte bifalde de

Beslutninger, jeg følger med Hensyn til min Optræden. Jeg har anført de Grunde derfor, jeg fandt tilstrækkelige og passende; om de ere tilstrækkelige og passende for ham eller ikke, skal indtil Videre være mig aldeles ligegyldigt.

Finantsministeren: Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (A. Hage) og jeg synes bestemte til oftere at skulle støde sammen; men jeg skal idetmindste bestræbe mig for, at det den gang bliver saa læmsældig fra min Side som muligt, ligesom jeg overhovedet er tilbøjelig til Føielighed. Den ærede Rigsdagsmand har altid en vis meget levende Erindring om Noget, der ikke er mig bekendt, nemlig hvad der passerer i de forskellige Udvalg. (En Stemme: Det er rigtigt, hvad der er sagt!). Ja, jeg tvivler ikke om, at der er flere, som have den samme Erindring, det hører jeg nu; men jeg kan ikke vide, om hans Erindring i den Henseende altid er ganske correct, om hans Hukommelse ikke stundom skulde slaa ham feil med Hensyn til, hvad der er passeret i Udvalg; thi jeg har havt adskillige Exempler paa, at hans Hukommelse stundom har slaaet ham feil, og jeg har navnlig været saa uheldig, at jeg oftere har maattet berigtige enkelte saadanne Hukommelsesfeil, men den ærede Rigsdagsmand har aldrig erindret mine Berigtigelser; thi han har ved Leilighed atter gjentaget, naturligtvis usofættelig, de samme Feil, fordi han har glemt min Berigtigelse. Den ærede Rigsdagsmand er saaledes atter idag fremkommen med en Indsigelse, som tidligere er gjort imod mig af en anden Rigsdagsmand, og som jeg allerede dengang har gjendrevet. Der undslap nemlig dengang en Rigsdagsmand, hvis Nærværelse her nu meget savnes, den Viring, at „Finantsudvalget havde faaet et „schønøde Svar“ af Finantsministeren. Jeg har imidlertid allerede dengang tilstrækkeligt oplyst, troer jeg, hvad det var, den ærede Rigsdagsmand dengang anføede over, idet jeg angav de Grunde, hvorfor jeg optraadte, som jeg optraadte, ligesom jeg ogsaa troer, at det for Fleertallet af de daværende Folkethingsmænd var indlysende, at der ikke var Tale om noget „schønøde Svar“; der kunde være forskjel-